

Fiskeridepartementet
Boks 8118 Dep

0032 OSLO

FORSLAG TIL NYTT AVGRENSNINGSSYSTEM FOR MATFISKOPPDRETT AV LAKS OG REGNBUEØRRET - FISKERIDIREKTØRENS INNSTILLING

1. Innledning/sammendrag

Det vises til tidligere oversendt utvalgsrapport av 15. august 2002 med forslag til nytt produksjons – og avgrensningssystem for matfiskoppdrett av laks og regnbueørret, samt øvrig korrespondanse vedrørende temaet.

I det følgende vil Fiskeridirektøren gjøre rede for sitt syn vedrørende framtidig avgrensningsformer i matfiskoppdrett i Norge.

Ved valg av avgrensningssystem bør en så langt råd er ta sikte på *forenkling* og *målretting*, og en bør tilstrebe et regime som er så universelt som mulig. Det framtidige avgrensningssystemet bør kunne tilpasses ikke bare laks, men også regnbueørret og marin fisk og eventuelt andre arter, ved at en justerer et felles ”skjelett” til artsspesifikke forhold.

Etter Fiskeridirektørens skjønn er det tre grunnleggende hensyn som må ivaretas av hver sine virkemidler i framtidens avgrensningsform i oppdrett:

- hensynet til konkurrerende interesser ved bruk av arealene i kystsonen, herunder allemannsrettene,
- hensynet til en bærekraftig forvaltning av miljøet, herunder lokalitetenes bæreevne, og
- hensynet til fiskehelse og – velferd.

Det er et grunnleggende prinsipp at regimet skal fungere uavhengig av om en markedsbegrunnet fôrkvote er en del av rammebetingelsene eller ikke.

Fiskeridirektøren ønsker *areal* som avgrensning på konsesjonsnivå. De øvrige hensyn ivaretas av virkemidler på lokalitetsnivå.

2. Areal som avgrensning på konsesjonsnivå

Fiskeridirektøren har tre motforestillinger mot MTB (jf. nevnte utvalgsrapport) som avgrensingsform på konsesjonsnivå.

Den ene er at det er store regionale og lokale forskjeller med hensyn til hvor mye fisk en oppdretter kan ha på en lokalitet. Med utgangspunkt i konsesjoner med relativt sett lavproduktive lokaliteter burde en standardisert MTB da settes så lavt at en ikke umiddelbart kommer i konflikt med lokalitetenes faktiske bæreevne. Motsatsen ville være å sette MTB så høyt at de beste lokalitetene ikke blir begrenset i sin bærekraftige produksjonsevne. Kompromisset ville være å sette grensen et sted mellom disse ytterpunktene, for eksempel ved en omtrentlig konvertering av dagens fôrkvote til MTB. Etter Fiskeridirektørens syn gjør den internasjonale konkurransen det nødvendig å innrette produksjonen slik at en utnytter fullt ut de naturgitte konkurransefortrinn som både regioner med god plass har, og den bærekraftige produksjonsevnen som gode lokaliteter gir. Med en standardisert biomasse- eller foravgrensning på konsesjonsnivå vil en ikke kunne oppnå dette, når en samtidig skal ivareta kravene til bærekraftig produksjon.

Det andre argumentet mot MTB er at biomasse for det første ikke fremstår som en ideell og direkte relatert måleparameter i forhold til de hensynene den skal ivareta, og for det andre at biomasse ikke er en særlig operativ målbar og kontrollerbar parameter. En bør søke å unngå en avgrensning som er problematisk å etterprøve.

Den siste motforestillingen er at tilgjengelig areal vil bli viktigste knapphetsgode i framtiden, og at dette etter Fiskeridirektørens oppfatning ikke er tilstrekkelig hensyntatt i MTB-rapporten. Siden oppdrettsnæringen etablerte seg langs kysten har konkurransen om lokalitetene blitt skjerpet. I framtiden vil konkurransen dreie seg ikke bare om arealet som sådant, men om de gode lokalitetene. I tillegg til denne konkurransen lakseoppdretterne i mellom, vil det være konkurranse mellom aktører som driver med ulike arter i oppdrett eller havbeite, mellom oppdrett og annen næringsvirksomhet som fiske og turisme, eller fritidsinteresser som hyttebygging og rekreasjon, villaks og vern, etc.

På bakgrunn av dette vil Fiskeridirektøren tilrå *areal* som konsesjonsavgrensning.

Når det gjelder type areal som avgrensning, tilrås *maksimalt tillatt merdareal, MTA*. Dette er synonymt med det som Prodrug-utvalget i sin innstilling kaller *oppdrettsareal*, nemlig "(D)et arealet som en merdenhet eller summen av merdenheter har avgrenset av flytekragens innerkant.", se rapporten s. 55. Etter dagens regel utgjør merdarealet 2824 m². Dette betyr at det arealet som anleggets fortøyninger beslaglegger, ikke regnes med, ferdsels – og fiskeforbudssonene på hhv 20 og 100 meter fra merdkanten er heller ikke regnet med. Anlegg i form av flere sirkelmerder med innbyrdes avstand, som totalt sett

vil kunne beslaglegge et betydelig areal, vil ikke bli avgrenset mht det faktiske areal som denne teknologien beslaglegger, gitt merdarealavgrensning.

Lokalitetsavgrensningen vil skje etter dagens ordning, der det blir en konkret vurdering hvorvidt omsøkte lokalitet godkjennes av kommunen og sektormyndighetene.

En utfordring med merdareal som avgrensningsform, er at en tar høyde for situasjoner der konsesjonsinnehavere opererer med konstruksjoner som har et større merdareal i vannsøylen enn i overflaten. Denne situasjonen er det tatt høyde for i dagens måleforskrift i § 5, annet ledd, hvor det heter at *”(P)roduksjonsarealet som ved et horisontalt snitt på noe dyp får et areal som er større enn det som avgrenses av flytekragens innerkant, eller hvor beregning etter første ledd av andre grunner åpenbart vil være misvisende, skal måles særskilt. Det største areal som framkommer skal legges til grunn for volumberegning.”* Denne situasjonen oppstår på merdnivå, og det må i så fall lages en tilsvarende tilpasset regel for denne.

Motforestillingene mot at MTA kommer i stedet for den foreslåtte MTB som konsesjonsavgrensning, er at det er *lokalitetsarealet* som vil representere knapphetsgodet. Med lokalitetsareal menes i denne sammenheng den plass anlegget, fortøyninger i overflaten og eventuelt forbudssonene okkuperer. Bakgrunnen for at lokalitetsarealet ikke velges er at dette ikke er et teknologinøytralt alternativ, samt at en operasjonalisering av en slik avgrensning vil kunne få uønskede og store økonomiske og administrative konsekvenser.

Videre vil en kunne innvende at merdareal som begrensning er lite tjenlig i fiskehelse og – velferdssammenheng. Etter Fiskeridirektørens syn vil det være fare for at næringen uansett avgrensningsform vil søke å øke produksjonen opp mot enhver grense som måtte settes. I denne forbindelse er merdareal en vesentlig enklere parameter å forholde seg til både for oppdretter og tilsynsmyndigheter enn biomasse. Uansett vil reguleringer på lokalitetsnivå ivareta hensynet til fiskehelse og – velferd. Dette er således ikke et relevant argument mot en avgrensning i merdareal på konsesjonsnivå.

3. Fôrkvoter

Markedsbegrunnede fôrkvoter bør ikke være en integrert del av det framtidige avgrensningsregimet. Løpende markedsstyring av produksjonen av laks bør ikke være en statlig oppgave på permanent basis. Fôrkvoter er noe vi i dag har som et midlertidig supplement, initiert av situasjonen i 1996, og etter næringens eget ønske. Dagens situasjon viser at svært mange oppdrettere mener at den markedsbestemte fôrkvoten er en rettighet man har, uavhengig av om et slikt fôrforbruk skulle bety at en bryter volum-, tetthets – og biomasseregler. Fiskeridirektøren er enig i tidligere nevnte innstilling når utvalget peker på at et framtidig avgrensningssystem må kunne fungere uavhengig av markedsbegrunnede fôrkvoter.

Konklusjon: Det er Fiskeridirektørens syn at fôrkvoter ikke hører hjemme i et framtidig avgrensningssystem. Fôrkvoter bør betraktes som et midlertidig produksjonsregulerende tiltak, som kan iverksettes i perioder der det eventuelt måtte anses tjenlig ut fra markedsmessige hensyn.

4. Reguleringer på lokalitetsnivå

4.1 Utvalgets forslag til reguleringer på lokalitetsnivå anbefales, men med visse justeringer. Miljø- og fiskehelse – og velferdshensyn må gi grenser som hindrer at oppdretter fyller produksjonsarealet med for mye fisk og som hindrer at lokalitetens bæreevne forringes vesentlig.

4.2 Fiskehelse og – velferd

Hensynet til fiskehelse og – velferd vil sette grenser for hvor mye fisk oppdretter kan fylle produksjonsarealet med. Fiskeridirektøren er enig med utvalget i at dagens tetthetsregel bør erstattes av et krav til vannkvalitet. Det må innføres krav til vannkvalitet ved krav om minste oksygeninnhold i vannet, eventuelt i form av en metningsprosent. Det må i forlengelsen av dette utvikles kravsspesifikasjoner til egnet måleinstrument med tilhørende prosedyre for hvordan det skal måles og resultatene loggføres. Dersom vannkvaliteten nærmer seg minstekravet, må oppdretter ha prosedyrer for å sikre at den ikke faller under grensen.

Det bør være i næringens største interesse å kunne dokumentere overfor forbrukerne at fisken har levd et godt liv. Vannkvalitetmålinger er en realistisk og kontrollerbar måte å forholde seg til fiskens velferd på, i motsetning til dagens tetthetsregler, som ikke tar høyde for vannkvalitet eller hvor fisken faktisk oppholder seg i merden, men kun regnes ut på grunnlag av det totale (reelle) merdvolumet.

Etter Fiskeridirektørens skjønn kan det ligge et betydelig effektiviseringspotensial for næringen i form av økt tilvekst ved en optimalisering av vannkvaliteten i merdene. En kan tenke seg at lokalitetens bæreevne tillater en meget høy biomasse, men at fiskehelse og – velferd tilsier at biomassen skal være lavere enn det bæreevnen åpner for. Derfor bør ”det laveste talls lov” gjelde i favør av fiskehelse – og velferd. I de tilfeller der bæreevnen tillater mindre fisk enn fiskehelse og – velferd åpner for, må selvsagt ”det laveste talls lov” gjelde også her.¹

Dette virkemiddelet ivaretar først og fremst hensynet til fiskevelferd og dermed indirekte fiskehelse i den aktuelle merd, på den aktuelle lokalitet. Oksygenkrav vil imidlertid ikke (alene) kunne ivareta hensynet til smittepress i regionen.

Utvalget går inn for et prinsipp om at det fastsettes et biomassetak for den enkelte lokalitet i forhold til avstand til nabolokaliteter. Fiskeridirektøren er enig i at det av hensyn til fiskehelse er behov for å sette grenser for tillatt mengde fisk på lokalitetsnivå, jf. kapittel 4.3.3.2. En slik grense kan enten settes i form av et biomassetak eller et største antall fisk som tillates utsatt på lokaliteten. I de fleste tilfeller vil trolig en antallsbegrensning være enklest å forholde seg til både for oppdretter og tilsynsmyndighet.

Konklusjon: Forslaget om å ivareta hensynet til fiskevelferd ved krav til oksygeninnhold i vannet (metningsprosent) bør innføres, evt støttet av en norsk standard

¹ For øvrig gjelder dyrevernavens regler (lov av 20. des. 1974 nr. 73), som også gjelder fisk, jf. dyrevl § 1. I forslag til ny matlov § 22 har man inntatt en egen bestemmelse om ”Næringsmidler og dyrevelferd”: ”Dyr som skal inngå i næringsmiddelproduksjon, skal behandles i samsvar med lov av 20. desember 1974 nr. 74 (feilskrift for 73) om dyreverv”.

for å spesifisere det måletekniske. Fiskeridirektøren anbefaler videre at det fremdeles bør være en regulering av mengde fisk på lokalitetsnivå av hensyn til smittepress overfor naboanlegg og villfisk. Dagens biomassetak foreslås erstattet med en begrensning i antall fisk på lokaliteten.

4.3 Miljø

4.3.1 Lokalitetens bæreevne - bunnsediment

Fiskeridirektøren slutter seg til utvalgets oppfatning om at *lokalitetens bæreevne* begrunner kravet om miljøundersøkelser. Det tilrås at Norsk Standard (NS) 9410 innføres. Denne omhandler MOM B-undersøkelser. For øvrig vises til rapporten s. 41-43.

Den foreslåtte begrensning i antall fisk på lokalitetsnivå, jf. punkt 4.2, vil også være relevant med hensyn til kontroll av organisk utslipp.

4.3.2 Hensynet til villaks og smittespredning ved rømt fisk

Et av oppdrettsnæringens største problemer er rømming. Det er et sterkt behov for en bransjestandard med krav til teknisk standard for oppdrettsanlegg. Det vises til utvalgets forslag til tiltak for å redusere antallet rømt fisk ved å stille strengere krav til driftsrutiner på de enkelte oppdrettsanlegg, samt å innføre et felles regelverk som omhandler produksjon og bruk av utstyr for oppdrettsnæringen (se rapporten s. 41). Det vises til at Fiskeridepartementet nylig har sendt ny forskrift om krav til teknisk standard for anlegg som nyttes i oppdrettsvirksomhet på høring (Nytekn-forskriften). Formålet med forskriften er å sikre forsvarlig teknisk standard på anlegg og komponenter som nyttes til oppdrettsvirksomhet for derigjennom å redusere antallet rømminger som en følge av drift og teknisk svikt i slike anlegg.

Dagens krav om beredskapsplaner og driftsplaner er foreslått videreført, men med strengere krav, se rapporten s. 46 (driftsplan) og s. 47 (beredskapsplan).

4.3.3 Regional belastning

4.3.3.1 Regionale effekter av utslipp av næringssalter og organisk materiale

Fiskeridirektøren slutter seg til utvalgets oppfatning om at hensynet til regional belastning i form av utslipp av næringssalter og organisk materiale må begrunne kravet om C-undersøkelser innen et nærmere definert regionnivå. Det tilrås at Norsk Standard (NS) 9423 innføres. Denne omhandler vannundersøkelser og gir retningslinjer for kvantitative undersøkelser av sublitoral bløtbunnsfauna. For øvrig vises til rapporten s. 49.

4.3.3.2 Regionalt smittepress overfor annen oppdrettsaktivitet og villfisk

Denne tilsynsoppgaven tilligger i dag Statens dyrehelsetilsyn. Utvalget har anbefalt at det gjennomføres en revidering av den veterinære konsesjonsveilederen som går grundig gjennom anbefalinger knyttet til avstand mellom lokaliteter hvor det drives forskjellig type oppdrettsvirksomhet. Videre var utvalget enig om at en må fortsette arbeidet med å redusere antall kjønnsmodne hunnlus eller totalantall lus i oppdrettsanleggene langs kysten ved 1) perfektjonering av dagens metoder for avlusning og 2) forbedring av dagens overvåking og rapportering på lokalitetsnivå og

regionalt nivå. Se for øvrig rapporten s. 48-49, sammenholdt med s. 43-44. Det vises videre til utvalgets forslag om at det utvikles et *nasjonalt* overvåkingsprogram som ser sammenhengen mellom lus i oppdrettsanlegg og lus på villfisk, herunder også tåleevne for påvirkning, se rapporten s. 48-49.

Etter Fiskeridirektørens skjønn vil avstandskravene mellom lokaliteter bestemmes ut fra hvor mye fisk som tillates på den enkelte lokalitet, jf. punkt 4.2, modifisert av geografiske og hydrografiske forhold.

Av forenklingsgrunner anbefales at veterinærmyndighetene går inn for en standardisering av saksbehandlingsrutinene i forhold til tillatt antall fisk/evt. biomasse på lokaliteter og avstand mellom lokaliteter, og heller foretar en individuell vurdering i spesielle tilfeller, f.eks. ved større samlokaliseringer.

4.3.3.3 Effekter av rømt fisk

Det vises til utvalgets forslag om å stille strengere krav til driftsrutiner på de enkelte oppdrettsanlegg for å redusere antallet rømt fisk, samt å innføre et felles regelverk som omhandler produksjon og bruk av utstyr for oppdrettsnæringen (se rapporten s. 49). Forslaget om å innføre tekniske krav til anlegg har relevans også her, se ovenfor under pkt. 4.3.2.

For øvrig vises det til IK-Akvakultur, som er et igangværende prosjekt hvis formål er å fokusere på internkontroll i form av økt systemkontroll i motsetning til dagens detaljkontroll. IK-Akvakultur vil således ha et meget vidt formål, herunder hensynet til rømmingssikring.

5. Operasjonalisering: Regelendringsbehov, myndighetsfordeling

5.1 Felles rapporteringssystem

I dag har Statens dyrehelsetilsyn og Fiskeridirektoratet tilgang til en felles database, hvor det lagres opplysninger som oppdretterne rapporterer inn. Dette gjelder opplysninger om lus, biomasse, tetthet og volumbruk. Det er et ønske at også opplysninger som Statens forurensningstilsyn har behov for, rapporteres inn til den samme databasen (havbruksdata.no), og at SFT får tilgang til denne.

Dagens rapporteringssystem må gjennomgås med tanke på hva som vil være *nødvendig* for næringsaktørene å rapporterte inn etter det nye avgrensningssystemet. Opplysninger som myndighetene ikke trenger for å utføre en forsvarlig forvaltning av næringen, må vi heller ikke kreve innrapportert. Rapporteringsplikten bør med andre ord være *formålsmessig* (nødvendige ut fra et eller flere bestemte formål) og *forholdsmessig* (en skal ikke rapportere inn flere opplysninger om samme tema og rapporteringen skal ikke være mer frekvent enn strengt nødvendig). Med dette har en ikke bare hensynet til den rapporteringspliktige for øye, men hensynet til en enklere og mer formålstjenlig forvaltning. Her bør myndighetene samordnes.

5.2 Myndighetsfordeling, felles tilsyn og kontroll

Etter dagens reguleringsregime krever oppdrettsvirksomhet positiv uttalelse fra den aktuelle kommune, tillatelser fra tre særlover for til slutt å kunne få tillatelse fra oppdrettsloven, etter en konkret vurdering etter sistnevnte. Forenklingsgrunner taler for at det i størst mulig grad fastsettes såkalte *selvbærende forskrifter* som delvis kan erstatte behovet for søknadsbehandling. Dermed kan oppdretter forholde seg til kommunen og færre myndigheter ved søknad om etablering. Myndighetene kan så bruke mer tid og ressurser på kontroll i driftsfasen.

I den grad det er mulig, bør tilsyn og kontroll av oppdrettsvirksomhet etter de ulike regelverk foretas av *en* myndighet til enhver tid. Dette betyr ikke nødvendigvis en og *samme* myndighet, men at en foretar en samordning når det gjelder tilsyn og kontroll. Når det gjelder oppfølging av kontrollobjektet i forhold til funn som er gjort, bør denne foretas av de respektive myndigheter.

Et samordnet tilsyn basert på en felles interkontrollforskrift er et viktig virkemiddel for at myndighetene skal kunne opptre samordnet og koordinert overfor oppdrettnæringen. I dette ligger også at en myndighet skal kunne føre tilsyn med regelverk som forvaltes av andre myndigheter. Erfaringene fra det såkalte Trøndelagsprosjektet vil også kunne være relevant i en slik tilsynssammenheng.

En slik ordning vil fordre til økt bruk av *fellesforskrifter* og til en viss grad *selvbærende forskrifter*.

En slik ordning vil videre kreve større grad av samarbeid myndighetene i mellom, eksempelvis ved at rapporter fra kontroller gjøres tilgjengelig for andre myndigheter som måtte ha behov for disse. Dette kan gjøres ved at rapporter legges inn i en felles database. Dermed vil de ulike myndigheter fremdeles kunne fatte vedtak etter sine respektive lover.

5.2 Regelendringsbehov

Dagens hjemmel for avgrensning finnes i oppdrettslovens § 4 (Tillatelsens innhold), første ledd: *"Tillatelse etter § 3 gis for bestemte lokaliteter og med de størrelsesbegrensninger som er fastsatt til enhver tid."* Denne bestemmelsen tar høyde for enhver avgrensning.

5.4.1 Volum

Det finnes således ingen bestemmelser i oppdrettsloven som benytter begrepet "volum" og som derfor hadde skapt behov for lovendring. *Forskrift om flytting og utvidelse av anlegg for oppdrett av matfisk og stamfisk av laks og ørret i sjøvann av 07.11.85 § 6* er den eneste bestemmelsen som angir maksimalt tillatt volum og som dermed indirekte angir volum som konsesjonsavgrensende parameter. Bestemmelsen må oppheves ved innføring av nytt avgrensningssystem.

For øvrig vises til følgende forskrifter hvor volumavgrensningen benyttes:

- Forskrift om oppdrett av fisk på ferskvannslokalitet av 20.12.85 §§ 7, 9.
- Forskrift om måling av volum i oppdrettsanlegg av 17.08.89

- Forskrift om oppdrett av andre fiskearter enn laks, ørret og regnbueørret i saltvann av 11.07.90 § 7.
- Forskrifter om oppdrett av stamfisk av laks, ørret og regnbueørret av 18.07.86 § 5.
- Forskrift om kontroll med eiermessige endringer i selskap mv. som innehar tillatelse til oppdrett av matfisk av laks og ørret i sjø av 16.02.01 §§ 5, 6.
- Forskrift om innkreving av gebyrer til statskassen for offentlige oppgaver i forbindelse med oppdretts- og havbeitevirksomhet av 21.12.01 § 3.
- Forskrift om tvangsmidler etter kapittel IV i lov om oppdrett av fisk, skalldyr m.v. av 12.07.89 § 3
- Forskrift om etablering, drift og sykdomsforebyggende tiltak ved oppdrettsanlegg av 18. desember 1998 § 19
- Forskrift om anlegg for oppdrett av matfisk av laks og ørret til forsøk – og forskningsformål og undervisningsformål av 20.12.85 §§ 6, 9.
- Forskrift av 29. februar 1996 om produksjonsregulerende tiltak for oppdrett av laks og ørret, med senere endringer §§ 5.

5.4.2 Biomasse

Biomasseregelen i drifts – og sykdomsforskriftens § 19, annet ledd må endres for så vidt gjelder lokalitetsnivå, evt oppheves og erstattes av en ny og mer generell regel. Den nye biomasseregelen må være tilpasset veterinærmyndighetenes behov for biomasseregulering på lokalitetsnivå. Biomasseregelen for konsesjonsnivået i samme bestemmelse må oppheves.

5.4.3 Nye forskrifter

- En kan utarbeide en egen ”*avgrensingsforskrift*” for matfiskanlegg, hvor regler om merdareal, lokaliteter, flytting og utvidelse inntas. Et alternativ er at slike regler inntas i en ny drifts -, miljø- og sykdomsforskrift, jf nedenfor. Reglene om tildeling av konsesjoner er ulike for hver tildelingsrunde. Fordi tildeling skjer i ulike ”runder” og fordi tildelingskriteriene er ulike fra gang til gang, er det vanskelig å lage en generell tildelingsforskrift for matfiskkonsesjoner for laks og regnbueørret. En kunne likevel imidlertid tilstrebe å lage en generell forskrift, med vide kriterier, som presiseres ved instruks før hver tildeling.
- *Ny drifts -, miljø – og sykdomsforskrift (fellesforskrift?)*
- *Utarbeide egen forskrift om miljøundersøkelser (MOM)?* Et alternativ er at disse reglene inntas i et eget ”MOM”-kapittel i en driftsforskrift, jf ovenfor.
- *Ny forskrift om internkontroll ved oppdrettsvirksomhet (IK akvakultur)*, for tiden under utarbeidelse.
- *Ny forskrift om teknisk godkjenning av oppdrettsanlegg (NYTEK)*, for tiden på høring.

Vurdering: Samtlige av nevnte forskrifter/forskriftsbestemmelser må endres, eventuelt oppheves og erstattes av passende bestemmelser. Innføring av nytt avgrensningssystem gir et incitament til sammenslåing av en del forskrifter: måling av anleggsstørrelse passer inn i en driftsforskrift. Det samme gjelder flytting av (anlegg og) konsesjoner. I forhold til sistnevnte tema kan en få ryddet opp i en del begreper og få en riktig hjemmel for dagens tillatelser til alternative lokaliteter, som etter forskriften går under betegnelsen ”utvidelse av anlegg”.

Utredningsinstruksens regler om høringsfrister setter begrensninger for hvor fort forskriftsendringer mv. kan gjennomføres. Det burde være mulig å få til en samlet opprydding av forskriftsverket på dette punkt innen 2004. Det forutsetter at en hurtigarbeidende arbeidsgruppe settes ned med et avklart mandat.

Med hilsen

Peter Gullestad
Fiskeridirektør

Jens Chr. Holm
Avdelingsdirektør

KOPI TIL:

Peter Gullestad
Jens Christian Holm
Vidar Baarøy
Anne-Karin Natås
Ragnar Sandbæk
Kjersti Taule